

Wilfrid Jaensch

Tale til min generation

Rettet mod mit spejlbillede under morgenbarberingen

Galston NSW Australien 1984

Når jeg nu siger: Vi indgår nemlig i historien, men godt nok som den meningsløse generation. Så taler jeg ikke som profet, men som en husmand, der med sin skovl graver i sætningerne; og som en *sætningsdyrker*, der strør sine sætninger ud på marken, hvor de senere giver afkast. Ordet "meningsløs", har som så mange andre ord, flere betydninger. Og da roden til mangfoldighed er dualismen, så taler jeg om "den meningsløse generations" dobbelte betydning.

Den første betydning er den passive, den pinagtige, som vi får foræret. Vi er en generation, fordi vi blev født, i det samme årti. Under den anden verdenskrig eller kort tid derefter. Altså i det legaliserede mords årti. Det er ganske vist ikke noget særligt, især da ikke for Europa. Men så systematisk og samtidigt med så megen lyst har vore forgængere dog aldrig myrdet. De har undfanget os „med bravur“ (*forfatteren henviser sarkastisk/kynisk til staternes voldsmonopol, som finder sit ultimative højdepunkt med atombomberne der kastes mod Hiroshima og Nagasaki. Vanviddet der systematiseres jvf. Shakespeare, der lader storfaderen i Hamlet sige: Er det blevet til vanvid, er det blevet en metode? O.a.).* Vanviddet blev til metode. Vi har oplevet metoden som vanvid. I dette vanvid blev vi født. Af vanviddet blev vi formet. Vi kan ikke benægte det.

For det andet er vi en generation, fordi vi blev ført og uddannet gennem de samme skoler. Lærerne der modtog os der, havde overlevet myrderierne. Men levet har de ikke. De gjorde tværtimod livet svært for andre mennesker, eksempelvis os. De var bange for hinanden. Vi har oplevet efterkrigstidens menneskeangst. Det, at man gensidigt gjorde livet svært for hinanden, oplevede vi som imbecilt. Af denne dumhed, er vi formet. Vi benægter det ikke. Ordet "meningsløs" har i mellemtiden fyldt sig med betydning, som et frø med vand. Meningsløst er det liv der ikke leves, men som gensidigt besværliggøres: det bliver tåbeligt. Meningsløs er den død, der ikke er ens egen, men en fremmeds: det gensidige myrderi er vanvid. Den der bliver myrdet, er ikke død. Han skulle ikke være død. Han lever altså videre. I den overlevende. Som angst. Han bliver til den angst, der gør det gensidige samliv svært og idiotisk. Det er det meningsløses kredsløb. Ordet "meningsløs" har nu fyldt sig med betydning, til bristepunktet. Denne ophobning, er vores arv. Vi har sagt ja til arven. Vi har identificeret os med den. Vi er den meningsløse generation. Vi er stedet i historien, hvor frøet brister, og ordet "meningsløs" bliver aktivt.

Vi er en generation, fordi vi bekræfter os selv. Idet vi bekræfter vanviddet, adskiller vi os fra vore forgængere. Vi spreder ikke vanviddet. Vi er vanviddet. I stedet for at slå andre mennesker ihjel, har mange af os slået os selv ihjel. Derfor henvender min tale sig også til min

generations afdøde. Jeg siger til de afdøde: Vi, der er blevet tilbage, har ikke spredt noget vanvid. Vi er vanviddet. I stedet for at gøre livet svært for andre, har vi besværliggjort vort eget liv. Jeg viser de afdøde vores overlevelses forhindringsløb. Jeg viser dem de revner og sprækker, som vi fik i vores eget liv, som var vi forrykte. Vi er ikke blevet ordinære, for den styreform vi blev mødt med, byggede på menneskehad, arrangeret i klasser og nationer. Vi er ikke blevet normale, for de normer vi fandt, var menneskeangsten, det hjerteløse-...

HVAD SKAL DET BETYDE "VI"? TAL DOG FOR DIG SELV, DIN BARBER!

Herligt, et tilråb! Altså er der en, der lytter til mig! Af lutter bevægelse, kommer jeg dig i møde. Jeg erkender: nogen af os er blevet normale. Nogen af os er blevet ordentlige. Men de ordentlige måtte ta' stoffer, ellers kunne de ikke sove om natten. Og de normale, måtte ta' andre stoffer, ellers kunne de ikke komme op om morgenen. Deres modvilje og deres søvnløshed, gør dem til vores generations vidner. For vore forgængere var mere end villige, og sov altid godt. Også om dagen. Dette er forskellen. De var søvngængere i det meningsløse. Det er vi ikke. Hvorfor?

Søvngængerer har set vanviddet. Det findes der beviser for. De har ikke kunnet bære synet. De har fortrængt vanviddet. Udad i omverdenen. De har dræbt hinanden. De har også set det tåbelige i deres liv. Men de var for svage. De har ikke kunnet holde det ud. De har skubbet det væk. Udad i omverdenen. De har gjort livet vanskeligt for hinanden. Derfor siger jeg: De er søvngængere i det meningsløse. Jeg vil beholde denne betegnelse. Den har et skær af uskyld. Søvngængere er ikke i stand til at være skyldige. Skyldfølelse kræver vågenhed. Hvad forudsætter skyld! Os.

Vi er vågenheden. Vanviddet og tåbeligheden er vågnet i os. Den meningsløse siger "jeg" til sig selv. Derfor kan I ikke sove om natten, I min generations ordentlige. Derfor vil I ikke stå op om morgenen, I min generations normale. Derfor henvender jeg ikke kun min tale til de afdøde, men også til jer, de levende begravede. Vågenheden er vort fælles kendetegn. I oplever det som en sygdom. I graver jer ned. I tier. Det anerkender Jeg, der taler til jer. Men andre oplever den samme lidelse, som passion, som lidenskab. Dette "Vi", beror på vor vågenhed. Således er ordene om den "meningsløse generation" bristet. Som et frøknorn brister. Og skyder. Danner rod. Og spirer.

Når jeg i starten af min tale sagde: Vi indgår nemlig som en del af historien, godt nok som den meningsløse generation - så er denne indgang i mellemtiden blevet bygget. Som sætningsbygning. Indgangen kan åbnes. I historien betyder vi intet, ligesom indgangen er et intet i muren, er vi: et hul. Som indgangen i muren er dennes afslutning, så er vi slutningen på historien, som står foran os, som stod den foran sin eget intet. Dette intet er et spejl. Hvad historien ser, når den ser på os, er det meningsløse, som den selv er. Den meningsløse generation, hvori historien erkender sig selv som meningsløs.

VED DU, HVAD DU ER? - EN ANTI-SOCIAL, EGOCENTERET AUTIST!

Der er stadigvæk en, der lytter til mig. Og som kalder mig artiskok. Der kalder mig auto. Vedkommende aner ikke, hvor rigtigt det er. Ordet "meningsløs" har nemlig ændret karakter, ligesom ordet "generation", som når frøet forandrer sig ved spiring. Den passive betydning gælder ikke mere. Med "generation" menes ikke mere, en eller anden tilfældig gruppering, der tilfældigvis er født med de samme betingelser; og tilfældigvis opdraget af de samme skoler. Dette var passivt. Det er bristet og spirer nu. Hvad får det til at spire? Rødderne. Det begynder, at kunne bære sig selv. Hvad vi har fundet, har vi erkendt og anerkendt. Vi har taget det på os, vi bær det, vi fremhæver det, lader det svulme, op og ned, og det spirer. Det kaldte jeg for drivkraften, passionen. Hvad driver vi? Os selv. Vi er auto-mobiler, som man skælder ud som autist, fordi det bevæger sig selv. Og hvordan bevæger bilen sig? Via benzinens eksplosion. Og hvad antænder denne eksplosion? Gnisten fra tændrøret. Og hvorfra har tændrøret gnisten? Fra batteriet. Og hvor har batteriet strømmen fra? Fra generatoren. Den meningsløse generation er generatoren. Producenten. Selvntænderen. Og gnisten farer ind i historiens meningsløshed, som et lyn, og frøet eksploderer i kimblade.

Dette er den anden, den aktive betydningen af ordene om den meningsløse generation. Vi er en auto-generator. Vi tænder os selv. Vi er den første generation, der omtaler sig selv med "jeg". Vi er selvbekræftende individer. Og det meningsløse (Sinnlose) ophører med at være vort lod (Los). Ved at antænde sig selv, løsriver det sig fra stavelsen "løs". For loddet er noget vi bærer på. Loddet er noget vi dyrker. Dette var den passive betydning. Den falder væk, ligesom frøskapslen bortfalder, når frøet spirer. Ligesådan falder stavelsen "løs" væk fra stavelsen "mening". Hvor den var, er der ikke noget. Dette "ikke noget" (*intet*) placerer jeg foran "mening", og sætningen hilser jeg med følgende korte tale:

Herlige stavelse "intet"! Du befrielsens kilde! "Intet" er lig et hul. Muren har altså et intet (hul o.a.). Hullet gør nytte i muren: det går gennem den. Dette intet (hul o.a.) er døren.

Skønne stavelse "intet"! Gennem døren går jeg ind i huset. Nej. Jeg går ind i husets intethed. Husets intethed, er ikke mere et hul, det er allerede en hule. Denne hule er en bolig. Boligen går gennem hele huset. Intetheden i huset, gør huset beboeligt.

Skønne stavelse "intet! Jeg sidder i boligen og skriver denne tale. Nej. Intetheden skriver talen. Den skriver sig selv. For i min tale bliver stavelsen til en sag. I "Nicht" (ikke noget/intet) er der et stort N, så kommer "ich" (jeg), og bag det et lille "t". Herlige stavelse Nicht både stort og lille (Nicht/nicht o.a.)! Du ICH imellem N og T, du ICH i der ENTE(and), du H C Andersens hæslige lille ælling, du svane. Du spreder dine vinger, og det meningsløse afslører sig som det ikke-sanselige. Den meningsløse generation, er det ikke-sanseliges generator.

DET ER DET RENE HJERNEKNEPPER! DIN SANSELIGHEDS-DØDBIDER! DIN EUNUK!

Hvis du var lige så sanselig som mig, var du forlænge siden kommet i fængsel. Ingen generation har på den måde forherliget sanseligheden, som vores generation. Ingen er i den grad blevet skuffet af sanseligheden. Vi er marcheret gennem sanseligheden, som gennem et uopdaget kontinent. Men det var ikke fastland. Hvad vi søgte, har vi ikke fundet. Der var kun hav. Vi har krydset sanselighedens hav. Indtil vi igen stod på fast grund. Til vi stødte på os selv. Nu kan vi se tilbage. Nu kan vi udtale os om, hvad sanser er, og hvorfor vore forgængere var søvngængere, som hang fast i sanserne. Thi den der ikke gennembyder sanserne, på en sådan måde, at han lader dem bag sig, han bliver hængende ved dem. Som fosteret ved navlen. Som øjet hænger fast ved lyset. Lyset er dets navlestreng. Øjeæblet er lysets navle. Den der på den måde lever i sanserne, er forbundet med tusinder af navlestrengene til sin omverden, opkoblet som den ufødte i livmoderen. I denne tilstand svævede vore forgængere. Derfor er de søvngængere. Derfor kan de ikke leve. De er ufødte. De ville ikke klippe navlestrengen. De anerkender kun sanserne. De tror, at de der udenfor, udenfor livmoderen, ville forsvinde, blive udryddet. Men der er et hul i sanselighedens skød, en slags intet inden i sanserne. Det ser de ufødte. De kalder det "jeg". Jeget er en dør. Søvngængerer tror, at den er tilmuret. De klamrer sig til dørhåndtaget, som var det en håndsækning og frelse. På den måde lukker de sig selv ude, i stedet for at åbne døren. Og faktisk udelukker de gensidigt hinanden. De erklærer "Jegets" dørgreb, for at være privateje. Privateje betyder udelukkelse af andre. Derfor er de ufødte, socialt ufrugtbare. De er ikke kommet til verden. Fødselens hulrum er tilmuret. Vi har gennembrudt denne mur. Vi har skåret navlestrengen over. Vi har bragt os selv til verdenen. Vi er den første generation, der betræder jordoverfladen. Vi, den ikke-sanselige generation, er de første mennesker på Jorden.

DIN SKRUPPELLØSE IDIOT, DET ER DA URGAMMELT, DET DER MED DET IKKE-SANSELIGE!

Når jeg her anser ordet "menneske" for at være berettiget, om vores generation, kan det virke idiotisk, men ikke hensynsløst. Idiotisk beskedent, når man betænker, hvordan søvngængerne har betegnet os i tusinder af år. Talen om det ikke-sanselige er urgammel. Nemlig profetisk. Ordet taler om os. Hør nu engang, hvordan de sladret om os. Det ikke-sanselige, som er os, er "det ubegribelige", "det hinsides", "det hemmelige", "det guddommelige" eller "guderne" (og jeg idiot kaldes os beskedent for: mennesker!), "det kosmiske" (klinger som røræg), og "himmelen". Derfor

siger de, når de ser os: "milde himmell!" Og når de læser denne tale, vil de sige, og som altid for sent: "o-gud-o-gud!" Vi, som man kaldte for guder, vi, den meningsløse generation, vi er himmelen der er kommet til jorden, vi er de første mennesker. Men jeg siger jer: Man vil betragte vores generation, med samme holdning som man betragter stjernehimmelen. Vi er denne stjernehimmel. Men ikke mere der oppe. Vi er her. Og det er det der gør en samtale med vore forgængere besværlig. De hænger fast i sansernes navle- streng, og gloriopad: Der er en grænse, siger de, den kommer vi ikke forbi.

DET ER DA FORÆLDET! DER GI'S DA I DAG METODER! LÆS DOG ENGANG –

Der var engang, hvor nogle af disse søvngængere, var modige og tapre. De ville ind i det ikke-sanselige. De ville ind til os. Men de var bange. Derfor kalder jeg dem tapre. Uden frygt - ingen taperhed. De var for angst til at afskære navlestrengen. I stedet for er de steget op på navlestrengene. I stedet for det ikke-sanselige, har de udviklet højere sanser, himmel-ører, ånds-øjne. Og vi har set dem, disse tapre, som af deres søvngænger-kammerater fornærmende blev kaldt "mystikere", fordi de brød med normen for frygt, hvad? Intet. Men de blev set. Af os. Vi har set dem. Derfor har alle tapre, alle mystikere blandt søvngængerne, og alle drømmevandrere sagt: "der oppe, der ser man ikke - man bliver set." Sandheden er. Vi har set jer, og vi har sat pris på jeres taperhed, og jeres længsel tiltalte os. Og vi har svaret. Idet vi kom. Til jer. Her er vi. For jeres skyld.

DET ER DA INSPIRERET. AF CIA., MYSTIK MED FORMÅL AT DISTRAHERE: FRA RAKETTERNE.

4

Og da vi så kom, monterede de deres højere organer på raketterne. Hvem, mystikerne? Nej. Det er drømmere. Men dem der sover dybest, som overhovedet ikke vandrer i søvne mere, men som svømmer, vand- og Teknok-rotterne (teknokraterne) (*i den tyske tekst bruger forfatteren ordspillet Technoch-ratten som en henvisning til Technochraten o.a.*), det er disse mumier i livmoderen, som har modtaget os, og ikke mystikerne, som havde deres anelser om os. For mumierne svømmer ikke kun rundt i livmoderen, de svømmer også i deres eget hjernevand. De lagde mærke til: vandet skifter karakter. Der er pludseligt andre bølgeslag. Der kommer noget. Fra verdensrummet. Det ikke-sanselige kommer, det kosmiske, guderne bryder frem og holder møde. Så blev tekno-ratterne brunstige, og løb efter os. Så byggede de, de højere legemer, som mystikerne drømmer om. Det er rottekerne (ordspil rotte-kerne - raketter o.a.), og fordi mumierne stammer, siger de: *raketen* (raketter o.a.). På dem har de monteret deres højere øjne, kameraerne, så de bedre kunne se os. Endvidere har de monteret deres højere ører, mikrofonerne, så de bedre kunne høre os. Og så har de sendt raketterne mod os. Hvornår var det? Efter deres anden verdenskrig. Hvad fandt de ud af? Igen ingenting. Verdensrummet var tomt. For da raketterne var på vej op, var vi forlængst kommet ned. Det er hvad der sker, når man svømmer rundt i hjernevand. Så kommer man for sent. Men så blev mumierne brutale. Nu rettede de deres ambitioner mod det eneste sted i verdensrummet som gennem årtusinder stadig var uudforsket. Dette sted er Terra Incognita: Jorden. Da de ikke fandt os i verdensrummet, så søgte de os på jorden. De har vendt deres raketter. De har drejet deres raketter horisontalt. De har rettet raketterne mod os. De ville vide, hvem det er. De ønskede at konfrontere guderne. I ly af raketterne kom de til os. Ikke enkeltvis. Men i horder. Af angst; og af æresfrygt kom de ikke nøgne. Det havde de lært af de gamle grækere: Guderne møder man med maske. Og i kostume. Så de tog gasmasker på. Gasmaskerne gav deres hovedlignende udvoksninger noget menneskelignende: nærmest et ansigt. Så tog de uniformer på. Uniformerne bibragte deres svømmebevægelser noget menneskelignende, et strejf af en oprejst gangart. Typen blev næsten antropomorf. Og så har de spurgt, med en hvisken, og pibende, men gennem megafoner, hvor det pibende blev til skrig: "Hvad vil I?"

Så kastede vi vores svar tilbage til antropoiderne. Hvilket var vores første svar? Det

var embryonalt, af respekt for de ufødte. Hvad har vi kastet som svar? Blomster. Hvorfor? Blomster er hverken himmel eller jord. De er forbindelsen mellem himmel og jord, altså begge på engang, som os. Hvad kastede vi altså, da vi kastede blomster? Os selv. Hvem er vi? Den ikke-sanselige generation. Det ikke-sanseliges generator. Hvad er det vi genererer? Frembringer? Antænder? Sætter i bevægelse? Der er forbindelsen mellem himmel og jord, den man ikke ser. Og er vi den? Kærligheden. Den ikke-sanselige generation, er kærlighedens generator, eller intet, uden den er vi meningsløs.

Min talespringer ud

Da ordet "love" i de tidlige 60'ere, blev udtalt for første gang, afslørede vores generation sig selv. Vi er kærligheden. Men vi skulle først opdage os selv. Endeligt gennemskuet, er vi nemlig først her i denne tale. Den er vort rensningsanlæg, og derfor stinker den. Hvor store besværligheder vi havde, før vi regnede os selv ud, afspejler sig i de besværligheder, som min tale havde, før den nåede frem til det punkt, hvor der står kærlighed. For så vidt var den (kærligheden o.a.) endnu ikke. Den var til stede allerede i den første sætning. Men den markerede sig ikke. Den lå, begravet. Under brokker og aske. Altså under det, som søvngængerne kalder "Historien". Havde jeg skovlet brokkerne væk allerede i første linje, var kærligheden kommet frem i lyset, men bleg og forkrøblet, som en plante, der udvikler sig under murbrokker: spøgelsesagtig hvid. Hvis den pludselig kommer frem i lyset, visner den. Derfor måtte jeg gradvis fjerne brokkerne. Således at kærligheden, altså os selv, kom frem fra mørket, men ikke i lyset, men først i skyggen, så vi kunne vænne os til lyset. Affaldet som jeg fjernede, hedder: vanvid. Stupiditet. Den meningsløse generation. Historiens meningsløshed. Generatoren. Det ikke-sanselige. Ind til jeg berørte jordens overflade, fra hvilken kærligheden retter sig op og træder ind i lyset fra min tale.

For når jeg lader kærligheden komme til orde, så forbinder jeg den til et sprog, som kærligheden ikke er bekendt med. Ikke skal kende. For sprog, som de europæiske, der gensidigt myrder deres talere, oven i købet med lyst og systematik; sprog som gensidigt besværliggør hinandens liv, fordi de frygter hinanden – disse sprog har forspildt deres fordringer på kærlighed, og det lige til historiens afslutning. Vi er denne afslutning. Vi er dette intet, i hvilken historien, som består af angst og mord, sluttet. For angst og mord er blinde for kærlighed. De står overfor kærligheden, som overfor et intet. Idet vi træder ind i historien, bringer vi kærligheden med. Så kan vi lade kærligheden komme til orde, idet vi lader os selv komme til orde. Og se, porten til sproget åbner sig, som et fængsels porte åbner sig, - som steg de døde ord op af gravene. De torturerede stavelser blinker i lyset, og begynder at danse, de laver spring og sætninger, og ord - og kærlighedsspillet begynder. For når kærligheden kommer til orde, fordeler den sig i sproget, på samme måde som vandet fordeler sig til frøcorn, og de små frø kan fylde sig, blive saftspændte, og så, eksplodere. Og hvor der før var frøcorn, er der nu intet. Intet andet end en blomst.

5

All you need is love

Også vi har sanser. Vi ser, vi hører, vi føler alt, hvad vore forgængere føler, hører og ser. Men det har ikke været tilstrækkeligt for os. Vi ville noget andet. Vi havde en hunger, som andre generationer ikke havde. Hunger er lig med savn. Savn er lig med smerte. Smerte gør en vågen. Derfor er vore forgængere søvngængere, også om dagen. Det der vækkede os, var trangen efter: "All you need is love". Sangerne af denne "salme", kaldte sig "biller". De ville hermed, adskille sig fra søvngængerne, der kaldte sig "mennesker". Min tale placerer, for første gang i historien, ordet "mennesker" på det rigtige sted, hvor ordet kan stå på dets egne fødder: Vi er mennesker. Fordi vi er kærligheden. Dette betyder "menneske", intet andet. Alt andet er de ufødtes søvngænger. Beatlerne har ikke sagt dette endnu. Ikke desto mindre var det vore første ord, og bille-sangen, vor første sejr. Og vores første nederlag. Sejr: fordi vi vågnede op. Pludseligt vidste vi, hvad det var, vi søgte. Nederlag: fordi vi søgte det, udenfor os selv, i omverdenen, som noget givet, og det var der ikke. "Need" betyder "behøver", men også "mangler". Her faldt vores første ofre. De døde og de levende begravede, er vort første nederlags helte. Vi blev en meningsløs generation.

At krig er vanvittigt, og menneskeangst idioti, det ser kun kærligheden. Når man udelader kærligheden, er Verdenen, som den har udviklet sig historisk, helt i orden. Uden

kærligheden, er det helt i orden, at man myrder hinanden. Man er oven i købet stolt af det. Man bliver honoreret. Man får en fædrelands-orden. Og uden kærligheden, er det helt i orden, at man besværliggør livet for hinanden. Det kaldes da for: at gøre karriere. Karrieren er den vej, der fører over medmenneskers bøjede rygge. Karrieren bestiger bjerget, som består af ofre. Vejviseren op ad bjerget, er angsten. Derfor er de største kujoner højest oppe. Det er bekendt. Det er normalt. Men på baggrund af kærligheden, er angsten lig med idioti. I kærlighedens lys, er mord vanvittigt. I kærlighedens øjne, er verdenshistorien, som bliver skrevet af angst og mord, i bund og grund, meningsløs. Derfor kaldte jeg os den meningsløse generation, fordi vi søgte kærligheden. Men den var der ikke.

Medmindre –

Make love not war

Medmindre, vi gør det. "Make love" var vor generations anden sejr. Og dens andet nederlag. Blomsterbørnernes sætning (make love – not war o.a.) slog ned som et lyn. Hvor? I os. Sejr: Når kærligheden ikke er der, så må den frembringes. Fremstilles. Ud af ingenting (Aus dem Nichts o.a.). Af Jeget imellem N og T (Nicht – N Ich T o.a.). Ud af *Ich* i *der Ente*. Af *Schwan*. Derfor har "make love" blomsterbørnene valgt den seksuelle kærlighed, fordi den seksuelle kærlighed samtidigt indebærer forplantning, frugtbarhed og fødsel. Det var ikke den form for Lihi-hiebe (kærlighed o.a.) der lyder ud af struberne på de ufødte, når de sidder i deres bunkere, som de kalder for kirker. Indtil vi kom til Jorden, må den stakkels gamle Lihi-hiebe forblive jomfru, ukysset og ufrugtbar, fordi den ventede på en fra det hinsides, der ikke kom til Jorden. Det søvngængerne kalder hinsides, det er os. Vi er fabrikanten, som jomfruerne venter på. Generatoren, den ikke-sanselige generation, der ikke venter, men gør. Vi søger ikke. Vi er det søgte. Vi ser ikke. Vi lyser. Når vi åbner vores øjne, står sole op, og hvad vi berører, bliver til musik. Dette er det jublende, strålende, som man senere kaldte for 60'erne. Om denne jubel sagde jeg: man vil beskrive os, som man beskriver stjernehimlen, om hvilket det hedder, den er bygget af harmonier: den bærer sig selv. Man vil se tilbage på disse år, som man kigger mod Mælkevejen, om hvilken Indianerne siger: Det er gudernes vej. Men Vi, Guderne, Vi gik på tværs af Jordens gader. Og der hvor vi satte vores fødder, der brød asfalten sammen, kilder sprang frem, fra hvilke det flød med mælk og honning. Betonrøken gik under, som Øen Atlantis, i et hav af blomster.

Det var det andet nederlag. Blomsterbørnene strøede blomster omkring. Den der strør med blomster, må først plukke dem. Enhver der plukker blomster, sønderriver dem, adskiller dem fra sig selv. Han adskiller planten fra dens rod. Da vi strøede med blomster, har vi strøet om os, med os selv. Vi har sønderrivet og adskilt os selv. Dette nederlag var vi ikke bevidste om. "Flower" betyder både plante og blomst. Hvem havde tænkt på roden? Vi opdagede først nederlaget (adskillelsen fra roden o.a.), da vi gik til grunde, - i jordbunden. Hos rødderne. Hvornår var det? I dag. I dag river vi ikke mere blomster op. Vi planter dem. Hvor for eksempel? Mellem markerne. Og køkkentrappen har revner. I sprækkerne gror der persille. Ikke til køkkenet. Men af princip. Vi demonstrerer noget. Vi har lært noget.

Flower-power

Jeg selv, og mange af kammeraterne fra min generation, har i mellemtiden fået en lektion, i hvilken blomsterne var lærerne. Nu er det også blevet klart for mig, hvorfor vore profeter, romantikerne, sværmede sådan for blomster, som var de (romantikerne o.a.) en bisværm. Det virkede latterligt på mig, da jeg stadig boede i byer, og derfor kun så de afskårne blomster i blomsterbutikkerne. Nu ved jeg sågar, hvorfor romantikerne kaldte sig romantikere. Ordet er sin egen antipode, det er vendt om, er en tilsløring, og sløret er en sørgedragt. Ligesom Tristan der elsker Isolde, og krænger sit navn, da han mister Isolde, og kalder sig Tantris. Romantikerne var elskende, midt i en historie om mangel på kærlighed. De har værget sig mod historien. De har vendt den ryggen, og krænget deres eget navn. Af Amor bliver Roma.

Roma er dæknævnet for Amor. Roma er den manglende kærligheds, og kirkens by. Roma er søvngængernes sted. Og man kalder sig Roma, hvis man som elskende går rundt blandt søvngængere, og ikke ønsker at forråde sig selv. Også Sigøjnerne kalder sig for "Roma", det er

deres kamuflage, for på deres eget sprog hedder de "Mennesker", ligesom jeg kaldte os for de første mennesker. Hvorimod de fastboende, som jeg kalder for søvngængere, af Sigøjnerne kaldes for "Fremmede", for de er fremmede for Verden, ikke kommet til verden: ufødte. Derfor er min tale, en Sigøjner-tale. Jeg har stjålet de bosiddendes barn, som de kalder for "Forstand", og som de har mistet, fordi jeg har parret det med Amor. Så falder hemmelighederne, offentligt og uden skam som elskende, der falder i armene på hinanden. Men vore profeter holdt sig skjult. De var Amolikere. De vendte ryggen til søvngængerne. Denne omkrængning kaldes Romantik. De udtaler sig. Men kun gennem blomsterne. Og med god grund. For blomsterne er Lumen Amoris (kærlighedens lys o.a.), og deres sprog er gevaldigt. Her har vi lært at tale.

De usynlige himmellegemer

Ved dens blotte eksistens, tilbageviser blomsten dogmet om adskillelsen mellem himmel og jord. Den er disses forbindelsesled. Den er rodfæstet i "mørket", som man kalder "jorden", selvom man ikke ser det. For at kunne se det, må den (blomsten o.a.) frem i lyset. Så er den ikke mere rod, men udtørret. Og samtidigt tid blomstrer den opad. Den inhalerer dette "oppe", trækker det ind, som man kalder "Sol".

Søvngængerer tror, at Solen og Jorden er to fra hinanden adskilte legemer i Verdensrummet, og gennem deres adskillelse opstår tiden, idet man beregner Jordens omløb omkring Solen. Hvert omløb er et år, og af årene sammenføjer de historien. Ingen tro er mere normal end denne, fordi det gælder som normalt, at historien består af mord og menneskeangst. Men bring kærligheden i spil, og Historien åbenbarer sig som vanvid. Bring blomsterne i spil, og beregningen af tid åbenbarer sig som idioti. Og det er faktisk et aksiom. Det bliver forudsat, for det kan ikke bevises, og da slet ikke med sanserne. Hverken Jorden eller Solen kan du se med dine øjne. Prøv engang, at se ind i Solen - nej helst ikke, for så kan du ikke se mere: du bliver blind. Hvad du kan se, er det tilbagespejlede lys. Dette er ikke Solen. Solen er usynlig. Det samme gælder for den såkaldte Jord. Det søvngængerne kalder for Jorden, er kun overfladen, og fra overfladen kun det tilbagespejlede lys. Selv er Jorden usynlig. Derfor siger jeg som husmand: Sol og Jord er to navne for det samme forløb. Det er nemlig himmellegemets udvikling: (med dette sigter forfatteren til 1. at også Jorden er en planet, altså et himmellegeme, for Jorden bevæger sig som alle andre planeter gennem himmelrummet. 2. Dette himmellegeme (Planeten) er himmelens legeme= inkarnation=himmelens inkarnation. Altså hvad de kristne mener med Kristus. Himmelen (græsk:Uranos) er Gud, og Guds inkarnation er Guds søn. Jeg(forfatteren o.a.) derimod, har ikke brug for denne Messias, for Jorden er allerede himmelens inkarnation. Det er alle planeter. jvf. brev 10.april 2010 fra WJ til o.a.) for der gives kun en. Den er overalt usynlig. På nær i blomsten. Den er Himmel og Jord samtidigt.

For søvngængerens Fysik, for deres Astronomi, for deres Tidsregning er blomsten det samme, som vi er, for *deres* Historie, nemlig lig med afslutningen. Vi er den generation, i hvilken historien, ser på sig selv, og da faktisk, som værende meningsløs. Det samme gør blomsten for Verdensaltet. Astronomien, som beror på den indbildte adskillelse af himmellegemerne, bliver i blomsten meningsløs. Blomsten ophæver denne adskillelse. Blomsten er det synligt gjorte univers. Altså er den slutningen af Tidsregningen. Fordi den overhovedet ikke lader sig beregne tidsmæssigt. Den har ingen fortid. Den har ingen fremtid. Roden er bladets fortid. Men er den "borte", når bladet er på fremmarch? Bladet har sin fremtid i blomsten. Men er bladene forsvundet når blomsten åbner sig? Og de frø, der er spredt af blomsten til det "næste" år, er de frø, hvoraf den selv fremkom. Begyndelse og afslutning ophører med, at have nogen betydning. Blomsten er sit eget udspring, og blomstens år er år nul, hullet i tidsregningen, i hvilken tidsregningen forsvinder som regnvandet i rendestenen. Eller som øl i gartner-struber. Man hører hvordan det gurgler.

Sådan blev blomsterne vore lærermestre. Og hvad har vi så lært af dem? Vi har lært os selv, at kende. Lærermestrene var tavse, så længe vi strøede dem omkring, plukkede og splittede dem ad.. Det tog over ti år, før vi havde lært, vore lærere, at tale, altså at fornemme *deres* sprog. Hvordan? Ved at plante dem – i dag.

Den lange march

Lektionen, der fulgte efter vort andet nederlag, omfatter årene 70 – 80. I den Tyske Socialistiske Studenterforenings ordforråd hedder det: "den lange march gennem In" ("Der lange Marsch durch die In"). Skulle SDS (Sozialistische Deutsche Studentenbunde o.a.) have ret, så var det retten til at fejle, som vi påberåbte, for det er menneskeligt at fejle, og vi er de første mennesker. Forudsat, at vi korrigerer fejltagelsen. Hvad hermed sker. Det hedder "Institution" (jvf. In o.a.). Det var det specifikt Tyske bidrag. Når det tyske sprog bliver indadvendt, begynder det at stamme: In-stototoon (In-stututution o.a.). Hermed har jeg antydnet korrekturen. Det var den lange march gennem individuations-processen (selvrealiseringen jvf. Jung o.a.).

*DET ER DA NOGET GYLLE! 'R DA HELT FORTÆRSKET, MED DET DERSENS
INDIDI! VIDUAT! ION!*

Ordet "individuation" (individuations-proces = selvrealisering o.a.) er fortærsket. Slidt som et dørgreb. Ligesom ordet "jeg". Nedslidt af søvngængerne. Som et håndtag, man ikke drejer, men fumler med: man klamrer sig til det. Derfor siger schweizerne: dør-fælde. Den der klamrer sig til dørhåndtaget, i stedet for at dreje det, sidder i fælden. For han har udelukket sig selv. Den der sidder i fælden, er søvngængerens. Opkoblet på sanserne, støder han på "Jeget", som mod en mur. Der fumler de så rundt, og siger: dette er enden. Håndtaget er deres anker. Derfor er det så forslidt. Derfor siger vi: "gå igennem den". Vi går igennem selvrealiseringen, som igennem en dør. Vi hverken ophører eller kreperer i dette jeg. Vort Jeg(Ich) er det intet(Nicht), Ich(Jeg) mellem N og T, Jeget i anden (Ente), den grimme ælling(Entlein), der løfter sine vinger, og pludseligt er en svane. Som en dør der åbner sine fløje, og hvor der før var dør, er der pludseligt intet, og dette intet, som åbner sig mellem vingerne, er en passage. Og det som søvngængerens kalder "jeg", som var det en afslutning, er den adgang, der er os, og igennem hvilken kærligheden træder frem i lyset. For det er kærligheden, der – gennem os – genererer sig selv. Hun(kærligheden o.a.) er den person, som jeg ikke kunne nævne, da jeg brugte billedet med svanen den første gang, for hendes plads var ikke gjort klar. Og derfor er alle ordene, som jeg benytter mig af, så fortærskede, fordi vore forgængere altid kun fumlede rundt som i dør-fælder; i stedet for at dreje på håndtaget, som min tale drejer ordene, og får døren til at gå op. Før den kan gå op (døren o.a.), må den dog være der. Den må bygges ind i denne formentlige mur. Dette er den lange march gennem individuations- processen (selvrealiseringen o.a.). Min egen vandring førte mig helt til den formodede anden side af Jordkuglen, helt til Australien, hvor der er floder, der er som os. Pludseligt er de borte. Men ikke i havet. Men forsvundet i ørkensandet. Efter hundreder af mil, kommer de til syne igen. Hvor var de i mellemtiden? Under jordens overflade. Og når de kommer frem i lyset, bliver det pludseligt grønt. Således forsvandt vores generation under Jordens overflade. Den var borttryllet. Da den igen trådte frem i lyset, hed den "de Grønne"; der ikke mere kastede med blomster, men plantede dem. Når man betragtede os udefra, som et historisk fænomen, som vi jo ikke er, for vi er jo ophøret af historien – så må det være mærkværdigt, hvor stille vi pludselig blev. Og fordi man betragter os, som man betragter stjernehimmelen, så må man sige: stjernerne forsvandt. Hvornår forsvinder stjernerne? Når det dages. Hvad dages i os? Jorden. Nej. Ikke planeten "Jorden", for den findes ikke, kun i hovederne på søvngængerne. Det er himmellegemet, er det, der dages i os.

Det hører nemlig med til konceptet for vores generation, at udtrykket "vores generation", forsvinder. Dens forsvinden giver plads for noget andet. Dens forsvinden var et offer. Ligesom vi skilte blomsten fra rode, så har vi skilt os fra hinanden. Generationen forsvandt. Under jorden. Og da vi igen dukkede op, og da den lange march var til ende, og alt blev grønt: hvad kom så frem i lyset? Os? Nej. Jorden selv. Igennem os. Det er den, der er blevet et individ. Når vi nu atter siger "jeg", så taler ikke mere *Generationen*, som den stod og gjorde ved starten af min tale. Heller ikke de individer, som vi er forsvundet ud i. Hvad der taler ud af individerne, når de igen i dag taler, og hvad der gør det til et nyt "Vi", er Jorden selv. Tidligere sagde jeg: Vi er de første mennesker, der er kommet til Jorden. Nu siger jeg: Jorden kommer, og udtaler sig, igennem os. Begge sætninger er modsætninger. De ophæver hinanden. I deres sted opstår sætningen: Vi er de første mennesker, i hvilke Jorden kommer til Jorden. Den bliver bevidst om sig selv. Hermed har vi to begreber, der berører hinanden som modsætninger: Jord og Menneske. Mennesket er Jorden, der er bevidst om sig selv. Ligesom elskende berører hinanden. For når jeg tidligere sagde, vi er de

første mennesker, har jeg kun gjort det, fordi jeg ligestillede os med kærligheden.. Den, kærligheden, er det tredje begreb der gør berøringen til faderskab. I mennesket vågner Jorden, og udtaler sit eget navn. Det er: KÆRLIGHED.

FÅ NU SAT PUNKTUM!

Gerne. *Kerne*. Punktummer er kærner. Frøkerner. For den næste sætning. Den lyder som følger: også den der holder denne tale, har isoleret sig. Lige netop som en udskilt, er han typisk. Lige præcis i denne særegenhed, opfylder han sin generations begreb. Forudsat, at han igen træder frem i lyset. Og aflægger vidnesbyrd. Vidnesbyrd om, hvad der hændte på den lange march. Hvem? Ham. Så taler han som vidne. I retten. Det er det nyeste. Hvor finder det sted? Her. I denne tale. Den er rettergangen, som vores generation, holder over sig selv. Den retter (dømmer o.a.) sig selv, og retter sig udad, og møder sproget. Og kommer i samtale. Med vore forgængere, som har overlevet os, altid vil overleve os. For de kan ikke dø. Fordi de overhovedet ikke har levet. De er bange for deres egen død. Hvem er de bange for? For os. Døden er den lange march gennem selvrealiseringen.

Baader og mit håb

Den lange march gennem individuations-processen, var vores tredje sejr. Og vores tredje nederlag. Sejr: For idet vi forsvandt under jorden, kom Jorden til syne igennem os. Nederlag: for under jorden, var vi alle alene. Vi stod foran den dør, hvor de ufødte står. Vi startede på samtalerne med søvngængerne. Og vi startede for tidligt. Døren var endnu ikke åbnet. Spørgsmålene var endnu ikke blevet stillet. Vi talte med søvngængerne på deres sprog, ikke vort eget. Vi blev som de.

9

Når nogen fra vores generation griber til våben og bliver mordere – og nogen af os har jo gjort det -, så er de ofre for vores tredje nederlag. Idet de bliver mordere, har de forsøgt, at bygge en bro til søvngængerne. De var for svage til at tage vanviddet på deres egne skuldre, og kunne ikke mere bære den meningsløse generations vrøvl. Begge dele har de kastet fra sig, som søvngængerne gør det. Udad. I omverdenen. Som mord. De ville fortælle søvngængerne: Vi er som I. Vi myrder også. I gør det bedre, i større målestok, med bedre teknik, med større glæde. I kalder det krig, og I kalder jeres krige hellige. Jeres hellighed besidder vi ikke, Vi har syndet, Vi har været vidner til det ikke-sanselige, og siddet med ved Kærlighedens bord. Derfor er Vi ufuldkomne mordere: Vi føler ingen glæde ved det. Men da mord, er det eneste sprog, som I forstår, og da Vi vil tale med jer, for vi holder ikke mere isoleringen ud, så bliver vi som i: terrorister. Hvordan har søvngængerne svaret tilbage? De har accepteret samtalen. De har returneret skuddene. Med fornøjelse. De har åbnet deres arme, og deres fingre var geværløb. De har omsluttet os, med deres arme, som var fængselsmure. De har trykket os mod deres tomme bryst, og over vore lig har de udgydt tårer. Som Pietáen. Men det var glædes tårer.

Jeg hilser min generations terrorister, som medlemmer af min generation, ligesom jeg i starten hilste selvmorderne, og som jeg senere vil hilse de levende begravede, dem der blev ordentlige, der ikke kunne sove om natten. Terroristerne er vor generations første brobygning til søvngængerne, som den anlagde, før den gik under jorden, Jeg vil betræde denne bro. Ved afslutningen af min tale. Men fra den modsatte retning.

Du med dine terror-rier (ordspil på teorier o.a.)

Nemlig. Jeg kunne ikke selv sige det bedre. Kun længere. Selvom jeg hele livet har været ekstrem pacifist. Så ekstrem, at jeg satte lighedstegn mellem naturvidenskab og kriminalitet, fordi denne, spredte bomber og gift lige såvel som det idioti, som søvngængerne kaldte deres Verdensbillede: Alligevel havde jeg kunnet gøre, hvad min generations terrorister gjorde. Jeg deler deres smerte. Jeg deler deres utålmodighed. Jeg deler deres fortvivlelse. Det er selvrealiseringens

fortvivelse. Det er den fortvivelse som søvngængerne er så frygteligt angst for. Det er angsten for den egen død. Ikke for den udefra kommende død, som kommer fra geværløbene. Men fra den egne, ved hvilken ingen hjælper dig. Jeg kender denne angst. Jeg deler den med terroristerne. Og med søvngængerne. Dette er den første broille i samtalen.

Ikke desto mindre var min vej til broen, en anden, nemlig en omvej, fra den modsatte side. Den rene volds sti, havde jeg allerede i min skoletid afspærret og forbudt mig selv. Så snart som jeg kunne, blev jeg militærnægter, og anerkendt som en sådan efter 4 timers forhør, selvom jeg ikke fremførte religiøse årsager, men kun – som det hed ”forstandsgrunde”. Først senere blev jeg bevidst om, hvorfor mine daværende dommere, havde grinet så skadefro, da de billigede nægtergrundlaget ”forstand”, imod enhver regel. De vidste mere end jeg. De vidste nemlig, hvad der først flere år senere gik op for mig: også ”forstanden” kan udøve vold. (Der eksisterer en helt anden form for vold, som ligger placeret mellem de fysiske våben og forstanden, nemlig den institutionelle vold, den udelader jeg, den får nemlig diarre(durchfall) når den ser mig, og den ser mig altid under sig, for jeg er, hvad der falder igennem, jeg kan klare alt, bare ikke eksaminer.) Da jeg opdagede den vold som min forstand udøvede, om det nu var imod mine følelser, eller mod mine samtidige, hvis de tænkte langsommere end jeg, da gav jeg afkald på forstanden. Jeg lagde den på hylden. Der rusten den. Rusten er min tale. Og da vores generation pludselig forsvandt, da vores generation pludselig spredte delte og isolerede sig selv; da terroristerne dukkede op, i hvilke vores generation modsiger sig selv, fordi de taler med vore forgængere, men på deres sprog, ikke på vort, alligevel var det vor generation, der talte og modsagde sig selv; - da har jeg, for at forstå dette hændelses forløb, hentet forstanden ned fra hylden, og da har jeg afprøvet en logik, der bekræftede og løftede modsigelsen op til aksiom. Kun på den måde kunne jeg bekræfte mig selv. Da jeg, indenfor logikken, genfandt knopperne, som vi havde plukket af, da vi plukkede blomsterne: kom *love*, -kærligheden kom ud af logikken. Den fulgte mig, da vor generation forsvandt under Jordens overflade, og i mit tilfælde sågar ordret, for jeg blev arbejdsmand ved et kloakbyggeri. Og da vores generation igen kom frem i lyset, som floderne i Australien, i midten af Europas betonørkener, og det blev grønt, da kom jeg, i mit tilfælde sågar ordret, igen op til overfladen i Australien, som Fru Elli Muschg(*enken efter forfatterens lærer Walter Muschg o.a.*) skrev til mig: som min egen antipode.

10

Arthus-banden

Når jeg under disse år, spurgte mig selv: hvad har du tilfælles med din generation? Vækkedes ikke ord, men i stedet dukkede en figur op, der allerede i min barndoms bøger, havde gjort stort indtryk på mig: Tantris, narren der tidligere havde været Arthus-ridder, dengang han stadig hed Tristan. Hvorfor havde Tristann, ligesom romantikerne havde gjort det med amor, stavet sit navn omvendt? Tristan var ridder, digter, dragedræber og helt. Så mødte han Isolde. I Isolde møder han sin evne til at elske. Hun bliver hans et og alt. Så mister han hende. Han mister ikke kun Isolde, men også evnen til at elske. Han mister hende til Kong Marke. På *marken*. I *knoglemarven* - (*knochenmark o.a.*). Til skelettet. Der er hans eget. Han mister Isolde ved sin egen død. Hvordan er det han så opfører sig? Han opfører sig som os. Han forsvinder. Han affører sig ridderrustningen, tager tiggerklædningen på, smører ansigtet med aske, kalder sig Tantris, narren. En meningsløs figur. I en meningsløs generation (det var nemlig en hel generation. Jeg minder også om Lancelot, der mistede sin elskede, og tumlede omkring i skoven som en vanvittig: nøgen og på alle fire. Og jeg minder om Parcifal, der også mistede sin kærlighed, og ikke blev set mere, og som sagde: ”Gud eksisterer ikke”. Denne ene sætning var i sin tid mægtigere end hele mit indlæg om historiens meningsløse generation).

Da Tristan bliver til Tantris, bliver svanen til ælling. Andersens historie bliver vendt omkring. Den fortælles igen, men nu baglæns. For den der søger kærligheden, og ikke finder denne, oplever sig som meningsløs. Mens den der har fundet kærligheden, og igen mister den, bærer selv skylden. Tager den på sig. Tager vanviddet(Wahnsinn o.a.) på sig. Tager bavlet(Schwachsinn o.a.) Og da han har mistet og tabt sanserne, bliver der kun Schwach(dumheden) og Wahn(vildfarelsen)tilbage til ham: Schwan(svane o.a.). Havde han forestillet sig sådan noget, den gamle Andersen? Hvabehar! Svanen slår vingerne sammen ligesom

en dør slås i. Den gør bod. Går ud blandt ænderne. Forsvinder, som vor generation forsvandt. Står foran døren, som er den selv, og er bange. Det er den slags angst om hvilken jeg sagde, jeg kender til den, deler den, med terroristerne. Det er angsten for fødslen.

Tristan er vores generation: Vi er Tantris, narren. Indtil vi kom frem i lyset. Og Isolde var lyset. Vi begyndte at skinne igen, men det var ikke os, der strålede som sole, men Solen der strålede gennem os. Da var Isolde midt iblandt os. Isolde er kærlighedsevnen, der gik sammen med os gennem individuations-processen(selvrealiseringen), men vi så hende ikke, vi så kun det gennembrud, der lå foran os. Indtil vi brød igennem, som når en dør åbnes, hvad man kalder "jeget". Der stod Isolde i Jegets åbning. Og rystede sit gyldne hår. Og søvngængerne sagde: "Solen står op". Da kæmmede Isolde sit snehvide hår. Og søvngængerne sagde: "i dag er det fuldmåne." Så kan Isolde ikke holde sig tilbage, af bar glæde, hviner hun, og søvngængerne siger: "endelig regn!" Isolde er i blandt os. Bogstaveligt i midten. Under vores fødder, som er de hænder, med hvilke Isolde bærer os. Hun er Himmelleget, der vågner i os, og som søvngængerne gennem deres opdeling i "Jord", "Måne" og "Sol", lader sove ind og blive begravet. I os står hun op, og hendes himmelske legeme, bliver et med sig selv, og helbredt. Usynligt for de ikke-elskende, undtagen i blomsterne, ser hun gennem sine øjne, der er os, og udtaler gennem vores mund hendes eget navn, som er "Kærlighed".

Vi, der mens vi blev ældre, og vi forsvandt fra Jordens overflade, og var som bortfejlet. Vi, som er gået gennem den egne død, og blev som Tantris, narren – vi lagde, da vi trådte frem i lyset, og der hvor vi trådte frem, blev der grønt: vi lagde overmodet, selvscenesætterens overlegenhed og hovmod, fra os, som man lægger en byrde fra sig. Vi gav vidnesbyrd om Jorden, der bærer os alle, og alligevel forbliver usynlig, og som bærer historiens vanvid, med tålmodighed. Jorden, som stiltiende tåler den smerte, som de ufødte og vanskelige påfører den – den(Jorden o.a.) er kærligheden, som gennem os individualiserede sig. Vi er dens vidner.

Jord! Du afhuggede hånd! Du himmellegetets hånd, som bærer os, som rejser os op: dig, som man har afskåret, og kaldt for Planet. Himmelen hånd, hvor er du dog udtørret! Måne! Du afskære bryst! Du den himmelske krops bryst, ved hvilket vi hviler, som tilfredsstiller os: hvor har man dog afskåret dig, som var du en drabant. Himlens bryst, som du dog svinder! Sol! Du udrevne hjerte! Du Himmellegetets hjerte, som slår i os, som slår gnister i kulden, der er os; og hvor der var kulde, er der ild: hvordan er det man revet dig ud af kroppen og fastnaglet dig, som var du en fiksstjerne. Du himlens hjerte – hvor har du ladet os kolde!

11

Hvor har vi været blinde! Ligesom vore forgængere, som vi har foragtet, er vi blevet lullet i søvn. Indtil vi forvandlede os og forsvandt. Hvorhen? I den individuelle død. Den lange march gennem selvrealiseringen, er den personlige død. Den individuelle død, er himmellegetets opstandelse. Isis hedder den, der bærer os, som man bærer børn. Og som hedder Isolde, som vi bærer, som man bærer den elskede i sine arme. Men kærlighed hedder den, som bærer sig selv, når den vågner i os. Og hvad vi kalder for "jeg", er dennes kærlighed, i hvilket den bliver åbenbar.

Kærligheden er bitter. Da vi kastede med blomsterne, kastede vi med os selv, nærmere bestemt med ophavsmandens holdning og attitude, han som kan "skabe kærlighed". Jeg sagde i overensstemmelse hermed, på et sted i min tale: "Vi er generatoren, producenterne af det ikke – sanselige, som kærligheden jo er. Intet andet, og uden den (kærligheden o.a.), er vi meningsløse." Disse sætninger, er forkerte. Alligevel måtte jeg udtale dem. For min tale ville være usand, hvis jeg ikke fortæller om min generations fejltagelser, når jeg taler om denne (generationen o.a.), og så sågar, allerede i begyndelsen af min tale. Hvor måtte jeg korrigere meget! Ikke bare vore forgængeres fejltagelser, også vore egne, også mine egne. Først i 70'erne kom vore vildfarelser til syne. Og først nu hvor dette år(1984 o.a.) lukker munden op, kan jeg korrigere disse sætninger. For da vor generation pludseligt forsvandt, hvad var det så egentlig der forsvandt? Det var ikke individerne der forsvandt, lige modsat, for de kom først nu til syne. Hvad der forsvandt, var de sene 60'eres kærlighedsrus, som var en selvberuselse, og for øvrigt den bedste jeg kender. Men pludseligt indså vi: vi kan intet. Altså er vi intet. Vi kan ikke elske. Vi er ikke i stand til at elske. Altså har vi mistet os selv. Altså har vi mistet alt, for vi havde intet, udover os selv. Vi havde i den grad mistet os selv, at vi forsøgte at tale vore forgængeres sprog, som består af had og mord. Det var

70'ernes bitre lektion. Vi er ikke skaberne af kærligheden. Kærligheden er sin egen generator. Den er ikke identisk med os. Den er identisk med sig selv. Den er en person. Det er denne person vi taler om, når vi taler om Himmellegemet. I os bliver den bare bevidst. Vi er altså generatorer. Men ikke for kærligheden. Kun for dens opvågner.

SIKKE NOGET TÅGESNAK(MIST o.a.)! HVAD HAR DET MED DE GRØNNE AT GØRE? DET ER DA DET RENE MISTIK (mystik.oa.)!

Den der siger "grøn", mener Himmellegemet. Jorden i sig selv er ikke grøn. Fjern Solen,- og planterne bliver hvide. Solen i sig selv er ikke grøn. Fjern Jorden,- og væk er planterne. Men grøn, er forholdet imellem de formodede kloder i det formodede Verdensrum. Relationen er usynlig, altså ikke-sanselig. I grøn bliver den synlig. Himmellegeme er navnet på dette. I kærligheden bliver den personliggjort, MENNESKE er navnet på dette. Det ved "de Grønne", det er så åbenlyst, at de ikke længere siger det, det er ABC'en. Kun en dumrian, en småbonde, som stakkels gamle Jaensch, må stadig bogstavere. Men som hos alle analfabeter lykkedes det bogstaverne at blande sig med hinanden, og parre sig til ord. Og skaber derved i stedet for børn – sætninger. Obskønt Ja, og du kigger stadig, din Voyeur, du skulle skamme dig. Du er en gris. Det kan jeg li'. Du må godt læse videre. Hvor kom jeg til?

Skamme sig. Rigtigt: Skammen er vores generations fjerde sejr, den bitre sejr, der er identisk med nederlaget. Hvad vi nedlagde, var hov - og overmod. Hvad vi ophørte med, var fordringen på, at være en generation, som adskilte sig principielt fra tidligere generationer. Men ophøret er en sejr: For idet vi ophørte, frigjorde vi vores opfattelse af Jorden, og Jorden fortalte os sin historie, hendes historie. Hun fortalte os. For hendes historie er kærligheds-hi-sto-rien. Således udvidede sig for øjnene af os, vores generation, langt ud over det årti vi var født. Så snart vi så, at Jorden er Kærligheden, så vi ind i den tidligere så meningsløse historie, som søvngængerne fortalte os: I denne sanse-formørkelse så vi øjne, der så os. Først kun punkter, lys-punkter, som blev kærligheds-punkter, kærligheds-øjne: Stjerner som os selv. Lad mig give et eksempel.

12

Isölderlin

I det 19. århundrede efter kristen tidsregning, altså kristeligt vås, levede der en elskende, som af sine venner kaldtes "Holder"(hold=kær o.a.), men som blandt de svagsindede kaldtes "Hölderlin". Og fordi han var en elskende, oplevede han Historien som meningsløs og steg derfor af den og flyttede i stedet ind i et tårn. Der boede han som i – hvad de svagsindede kaldte - "enfoldighed". Der skrev han et lille digt, som hedder "Sommer". Sommer er ophævelsen af den formentlige adskillelse af Sol og Jord: "markernes grønne(kulør o.a.)(Des Feldes Grün o.a.), er prægtigt udbredt". I dette digt ser Hölderlin fra sit tårn udover tidsregningen, mod vores generation. Ikke kun på grund af "Grøn". Han daterer digtet 9. marts 1940. Jeg gentager. 1-9-4-0. Altså Hundrede år frem i tiden. Han daterer det med fødselstiden for vor generation. Ikke som Hölderlin. Men han underskriver med "i al ydmyghed Scardanelli". Scardanelli er et anagram af Schiller og Arcadien, fordi Schiller havde begyndt et digt med sætningen, og dermed havde sprunget henover tidsregningen: "også jeg er født i Arcadien." Det betyder "Scardanelli". (Hvor står det? Spørger germanisterne, der af angst for andre germanister må dokumentere alt, og kun taler med citater på tungen: woelewo (hvorellerhvor o.a.). Det står her. For øjnene af dig. Sort på hvidt. Dixi.) Hölderlin daterer sig i det tidsløse Arcadien, og daterer det til året 1940. Søvngængerne siger: "Men det var da fuldkommen wahahnsonnik (vaanvitigblåøjet o.a.)! Jeg skal vise jer, hvor vanvittigt det er. 1940 var masseordenes første højdepunkt. At den europæiske historie er det rene vanvid, blev dengang åbenbar. Dengang begyndte de europæiske skove at dø. For det begyndte i Buchenwald(navnet Buchenwald kan oversættes bøgeskoven o.a.). Og Auschwitz. 1940 er året, hvor Walter Benjamin begår selvmord. På flugt fra sine landsmænd, tyskerne. Af angst for sin egen generation. 1940 er det år, i hvilket Lew Davidowitsch Bronstein, kaldet Trotskij, blev myrdet. Under flugten fra sine egne landsmænd og partikammerater, de russiske stalinister. Eksemplerne rækker. Når Hölderlin siger 1940, er han ikke vanvittig, men han betegner vanviddet. Men "des Feldes Grün ist prächtig ausgebreitet"("markerne grønne(kulør) er prægtigt bredt ud" o.a.). 1940 er vanviddets år, som har modtaget vor generation. Hölderlin daterer sig til vores generation. "Grün ist prächtig"("det grønne er prægtigt" o.a.). Hermed hilser jeg Friedrich Hölderlin som kammerat og medlem af vores generation.

Samtidig hilser jeg en anden, om hvem Hölderlin siger de mærkværdige ord: "Du var den mest elskende." Jeg hilser den ukendte snedker fra Palæstina, der har sammentømret sit eget kors, fordi han ikke fandt noget sted i Verdenshistorien. For han var den elskende i midten af ukærligheden, og hængte sig selv op, helt op, på sit kors, så han kunne se os, når vi kom. Jeg hilser Jesus af Nazareth som kammerat og medlem af vor generation. Hvis vi allerede er stjerner, Jesus, så er du vores super- - nej. Igen korrektur. Ikke superstjerne. Hvis vi allerede er stjerner, Jesus, er du det stjernebillede, i hvilket Jorden træder frem.

NU KRYBER DU. NU KRYBER DU TIL KORSET! DIT JESUS-SKVAT!

Blandt søvngængerne er der Kristne, der lader Jesus være begyndelsen på deres tidsregning. Dermed forfalder de til en dobbelt vildfarelse. For det første tror de, at Jesus ikke er et menneske, men et stykke tyggegummi, som morderbanden, der kalder sig kristne, til stadighed kan putte i munden. For det andet tror de, at Jesus er det nul, med hvilket de kan begynde deres tidsregning. Som om nul var et tal. Så tæller de videre, ligesom når man tæller på fingrene: år 1, år 2, år 3, år 2000. 2000 fingre må den slags typer vel ha', og der imellem svømmehud. Men den der beregner tiden, gør tiden til et lig. Kun kadavere lader sig tælle, kun de er lydige, siger Frans af Assisi: det levende menneske er uberegneligt. Den der gør lig af den levende tid, står udenfor tiden, på samme måde, som man står foran en lukket dør. Nullet er dennes nøgle. Nul er ikke et tal, Nullet er hullet i talrækken, ingenting, åbningen. Nul er det hul, i hvilket tidsregningen forsvinder som regnvand i en rendesten, som adskillelsen mellem Sol og Jord, der ligger til grund for tidsregningen, forsvinder i blomsten. Nul er det intet, af hvilket Tiden træder frem, som er en person, identisk med sig selv i alle væsentligheder og tæer og fingre. Denne elskende person, som bliver kaldt "TID", er det usynlige himmellegeme som vil være enig med den, som vågner i os, når vi elsker. Når kærligheden vågner, kommer tiden til sig selv. År nul er ikke dens begyndelse, men dens oprindelse, fra hvilken den udspringer og opstår og varer. Det er blomstens år. Det er vor generations år, hvilket er historiens intet, hullet i hvilket tidsregningen er forsvundet. Vi er varigheden. Derfor kan jeg hilse Jesus, og på samme måde hilse også Hölderlin og Tristan, som medlemmer af vores generation. Via året nul, som jo er os, træder Tiden frem og frembringer rummet, i hvilket de elskende gensidigt kan hilse på hinanden. Det er Tiden, men ikke den myrdede, sønderdelte, beregnbare, men den levende, indefra set, som den ser sig selv. Den selv er Himmelegemet, men ikke det myrdede, sønderdelte, beregnbare, men levende, indefra set, og udtrykkende om sig selv: et Verdensrum af kærlighed.

13

Tiden præsenterer sin regning

Hvor idiotisk, nej, hvor kriminelt. Selv en kærligheds-blind, ser hvor morderisk tidsregningen er. Selv dem, der indtil nu anså min tale for tom snak, og som i stedet for, liderligt forholder sig til de nøgne kendsgerninger. Selv dem der kun lader Jorden gælde for at være en klode i Verdensrummet, bør i det mindste overveje denne klode. Men ikke engang det bliver anerkendt af vore forgængere. Tilmed iblandt de nøgne kendsgerninger, vandrers de rundt i søvne. Her er så kendsgerningerne. På Jord-kloden lever der i dag mennesker, som der jo så, ifølge jeres tidsregning, ikke burde findes. For jeres tidsregning opdeler tiden i såkaldte faser eller epoker eller tidsaldre. Jeres menneskehad er, altså også tidsmæssigt nydeligt arrangeret. Der skulle eksempelvis have eksisteret en "Sten-alder", og i dag er der så en "Atom-tid". Forskellen, som I står for, består i fremskridtene, i måden at myrde på. Nu til kendsgerningerne. Kontinentet Australien, som jeg nu i fire år, har boet i, er samtidigt også beboet af tidsfæller, der permanent lever i Stenalderen. Med hulemalerier, og alt dertil hørende. Men samtidigt lever de i jeres Atomtid. Ganske vist kommer denne, Atomtiden, drivende med skyerne fra Stillehavet, hvor den franske regering tester atombomber. Hvad gav jeg ikke på stedet for, at morderbanden havde ret, og kunne modbevise mig! Hvad gav jeg ikke for, at tidsregningen stemte! Hvad gav jeg ikke for, at atombomben ikke faldt i stenaldren, men i Atomtiden, hvor den, ifølge jeres tidsregning rettelig hører hjemme, nemlig i røven på den franske regering. Og endnu bedre var det, om den faldt i hovedet på atomfysikerne, fra hvem den opstod. For at naturvidenskab er lig med kriminalitet, det påstår jo ingen. Jeg er denne ingen. Jeg har påstået det. Hvor? To sætninger længere oppe. Der står der sort på hvidt, "naturvidenskab er lig med kriminalitet".

Med dette eksempel, er tidsregningen på spanden. Ligesom de er på spanden i

Sydamerika. Der bor der tidsfæller, som lever i Bronzealderen. Europæerne kalder dem for Indianere, fordi Europæerne troede at Sydamerika var Indien. Men disse Bronzealder-tidsfæller, lever samtidigt i Atomalderen. Den kommer nok engang med skyerne. Fra de forenede Nord-Amerikanske rotter, og deres fortrukne Union. Tak for klapsalverne. Lyder som slagregn. Og regn er hvad vi savner her i Australien. Heldigvis. Atomregn. Direkte ud af tidsregningen. Hvad fortæller altså de nøgne kendsgerninger, når man lader kærligheden helt ude af stykket? Jorden er en klode i Verdensrummet. På denne klode eksisterer de teoretisk udtænkte tidsepoker samtidigt. Altså er Jorden samtidigheden. Den er Tiden, der er lig sig selv. Den er den Person, om hvilken jeg talte.

Men hvad svarer søvngængerne mig så? Hør nu godt efter. Nu blotlægges kendsgerningerne endnu mere, helt ind til benene. Og vore forgængere afslører sig som den morderbande, som de altid har været. Deres øjne bliver fløjlsbløde og de siger sagte "Men kan du da ikke se Willi, de stammer du taler om, du må da kunne se, at de ikke passer ind i Vores tid, ser du da ikke, at de er ved at uddø?" Ordret citeret, Fra Kristen mund. Og mens den kristne tid skrider frem, hjælper man døden lidt på vej. Man myrder dem. Da de protestantiske briter kom til Australien, sagde de: Landet er menneske tomt. For "menneske" blev af briterne defineret som en mand med skydevåben i hånden. Og da der ikke fandtes sådanne mænd, gjaldt landet som menneske tomt. Og for at det britiske menneskebillede kunne opretholdes, blev alle, fra den synligt fredelige befolkning skudt. Det samme skete i Sydamerika. De katolske spaniere definerede den der eksisterende befolkning som "ikke-mennesker", og slog dem ned. Ikke noget under, at folkeslagene i den såkaldt Tredje Verden, får kuldegysninger, når de hører ordet "Europa". Hvordan er det Indianerne siger? "Europa er galskaben." Vores generation, siger det samme. Men vi fortæller også, hvorfor det er sådan. De indfødte i Europa, som kalder sig europæere, jeg kalder dem ufødte, de har myrdet tiden. Så de kan tælle deres lig. Og dermed, at tids beregningen ophører, bliver alt, der modsiger dem, myrdet. Hvem bliver altså myrdet? Den levende tid, og dens fæller, fællerne af tiden, tidsfællesskabet. Europa hører ikke heriblandt. Europa er ikke-tidsfællen. I tidsfællens øjne er Europa gået under. Vi er denne undergang. Vi er afslutningen på den europæiske tidsregning. Vor generation omfatter ikke kun, tværs gennem tidsregningen, de elskende; men vores generation omfatter også fællerne af den levende tid, vore tidsfæller i den Tredje Verden, som jeg hermed hilser velkommen: Som medlemmer af vor generation. Denne sætning vil jeg fastnagle. Jeg citerer Jaensch, fra 60'erne: "Vi er den Tredje Verden i vort eget land." Ikke kun det at vi hilser den Tredje Verden velkommen, vi bringer den til Europa, indefra, fra det inderste Europa, fra "Jeget" frembringer vi den, idet vi selv træder frem. "Jeget" er sprængt, som en dør springer op, og frem træder Jordens samtidighed.

For hvad Europa kalder "Jeg", er ikke andet end angst. Det er angsten for den egen død. Ud af angsten for den egen død, udbreder Europa døden over Jorden. Derfor er vi Europas afslutning. I os får angsten sin afslutning. I vores generation er Europa gået igennem sin egen død, og Himmellegemet er vågnet i os. Det hedder Kærlighed. Først nu er vi blevet tidsfæller. Hvad vi først med besvær måtte lære, kunne vore tidsfæller i den Tredje Verden fra fødslen. De er vennerne af den levende tid, Jordens elskende. Jeg giver tre eksempler.

De kvinder, der sidder på klipperne

Australiens indbyggere har regnbue-slangen. Foroven er det en regnbue, mens den nedre del går gennem Jorden. Slangen er lukket i sig selv, altså en kreds.. Den er en enhed, synlig som ikke synlig, og den er en person. Den er Himmellegemet, men den drømmer. Den er "drømmetiden". Dette var alt hvad man har fortalt os Europæere. Først for nyligt (*dette essay er fra dec. 1984 o.a.*) opdagede en irsk kvindesagskvinde, som ikke mere troede på den mandlige, og oven i købet britiske etnologi: at hver af ur-indbyggernes klaner, har en kvinde, hvis arbejde er hemmeligt, og hvis liv består i, intet at foretage sig. Ikke andet end at sidde. På en klippe. De er slangens vogtere. De opretholder deres opmærksomhed. De er Himmellegemets årvågenhed. Slangen er drømmetiden.. Kvinderne der intet gør, er årvågenheden. Begge sider er, samtidigt, den levende tids hænder, ligesom begge mine hænder, sammen nedskriver denne tekst, og dog er adskilte. Disse kvinder, der intet andet foretager sig, end at være årvågne, de gør det samme som vor generation, gør for Europa. Vi vogter Jorden, og i os vågner hun. I begge tilfælde kommer årvågenheden ud af

taknemmeligheden, for ur-indbyggerens liv er, takket være slangen. Bliver vogterskens embeder ikke besat (og europæerne har gjort det umuligt for embedet, idet de ikke vidste om det, og har indtaget og plyndret landskabet og samtidigt fordrevet de oprindelige indbyggere), så bliver slangen vanvittig. Himmelleget bliver desperat, på en måde europæiseret. For Europa er desperat, fordi europæerne ikke våger over himmelleget, fordi de ikke vågent anerkender Jorden, fordi Jorden er forsvundet ud af den europæiske bevidsthed, og tidsregningen er trådt i dens sted. Derfor taler jeg om "søvngængere". Det samme siger de australske Stenalder-tidsfæller. De ved noget, som vor generation først har opdaget gennem fire nederlag.

"de som alle mennesker træder under fode"

Andet eksempel. Min gamle ven Serge Reverdin, der kaldte sig selv "Kong Parsifal", efter Parsifal, denne Arthurridder, der var som Tristan, og som Lancelot, det var jo en hel generation, selvom det er efter Parsifal, at vi oplever denne, Serge' egen historie, på trods af tidsregningen: med Parsifal er der ment Serge. Det skrev han til mig. Ligesom jeg skriver denne tale. Men Serge vil ikke kunne læse den, for han er i øjeblikket et sted mellem Schweiz og Persien. I Persien er Muslimerne. Jeg siger "er", fordi jeg ikke kan sige: "der lever", for de er ufødte ligesom de kristne.. De har en tidsregning. Ligesom de Kristne gør de nullet til et tal, og tiden til et lig. Men ikke kun denne tåbelighed deler de med de kristne, men konsekvent også vanviddet: de myrder. De har hellige krige. For tiden myrder de Bahai. Serge Reverdin vil be' muslimerne om fred. Han be'r ikke om hjælp. Kun om ikke-myrderi. Hvem er denne Bahai? Ifølge tidsregningen kom Bahai til syne i det 19. århundrede, ligesom Hölderlin, men på persisk hed han Baha'ulla, grundlæggeren af Bahai. Og han bygger åbenbart på en urgammel tradition, og urgammel vil sige: at tidsregningen ikke spiller nogen rolle. Serge Reverdin sendte mig for nyligt den følgende tekst af Baha'ulla, efter han havde læst min sidste digt-kreds: *" Ethvert menneske med sund fornuft, føler sig når det vandrer rundt på Jorden i virkeligheden skamfuld, fordi vedkommende fuldt ud er klar over, at hans velstand, rigdom, magt, ophøjelse, forfremmelse og alle hans kræfter, ifølge Guds vilje, skyldes den nøgne Jord, som alle mennesker træder under fode."*

15

Jeg giver Serge ret i, at dette kunne stå i de australske digte. Med andre glosor. Uden ordene "velstand", "magt". Og i stedet for "Guds vilje" ville der hos mig stå "min vilje" eller helt kort "Willi", for vi er jo dem som vore profeter kalder for "guder". Når vi siger ja til Jorden, siger vi ja til os selv. Vi bøjer os for intet. Kun for kærligheden, som vi påskønner.

Teksten ender med: *"Uden tvivl er enhver, der er bevidst om denne sandhed, renset og helliggjort for al stolthed, indbildskhed og hovmod."* Hvori bestod vores generations stolthed? Vi oplevede os selv, som kærlighedens generator. Vi var blinde for Jorden. Vi var ikke blinde for kærligheden. Dette adskilte os fra Søvngængerne. Det er derfor, at vi påskønner kærligheden. Derfor: hvem er det, der bliver vakt i os, når vi siger "jeg elsker". Baha'ulla ved det. Vi måtte lære det. Vor fjerde sejr var stolthedens nederlag. Da vi lagde os ned, så vi Jorden, de afhuggede hænder. Himmelleget var såret. Vi var sårene. At hele sår, det er det *hellige*, som Baha'ulla taler om. Det er det urgamle. For os er det, det allernyeste. Altså er det, *den helbredte tid*. Hvis vi medgiver det: så kommer vi igennem.

„den arme, gamle kone"

Tredje eksempel. Min urgamle ven Beat Dietschy, beretter fra Peru, om samlivet mellem tidsfællerne, som af Europæerne på fejlagtigste vis blev kaldt "Indianere". Jeg benytter udtrykket "Indianer" som udtryk for min skam, så jeg ikke glemmer, at jeg kom fra Europa, altså er en af de, som er "forrykte", hvilket indianerne har så god grund til at mene. Indianerne betegner sig selv som "børn". Deres "mor" er Jorden, deres "far" er Solen. Et barn forudsætter forening af de adskilte forældre, ellers var de der ikke. Indianerne er denne forening. I dem er himmellegerne vågnet. Så snart Jorden skilles fra Solen, hensynger himmellegerne. Jorden er så, "den arme, gamle kone". I sit armod venter hun på ham der redder hende, der vækker himmelleget, idet han erkender, og i taknemmelighed anerkender, hende. Denne redder bærer navnet "Inka". Indianeren

siger: enhver af os er Inka. I os opstår Moderens liv. Dette er vores opstandelse. Vi er enden på galskaben, som kom fra Europa.

Når jeg skriver disse sætninger ned, som jeg lærte at kende gennem Beat, så fyldes jeg med glæde og beundring. Glæde og beundring fylder mig, når jeg må beskrive, hvad de tre eksempler som jeg nu lige har anført, har til fælles. Jorden bliver oplevet som personlighed, en personlighed der skænker os sin krop. At være "Menneske", er at modtage gaven, vågent og i taknemmelighed. Den der tilegner sig Jordens krop, og gør de til sin "egen krop", er ikke et Menneske. Han bærer et andet navn. Blandt Mennesker er "privateje af grund og jord" ikke muligt. Vore tidsfæller i den såkaldt tredje verden, kender ikke til det. Bearbejdningen af jorden sker i kooperativer. En del af høsten, bliver givet tilbage til Jorden. Af taknemmelighed. Men jeg siger udtrykkeligt: givet tilbage til Jorden. Ikke til altrene hos de præster, som har afhugget Jorden fra Himmellegemerne. Som man hugger en hånd af.

Privateje er altså særkendet på fortids-menneskene, som ikke ved hvoraf de udspringer, som sover i forhold til Jorden, som hænger fast i sansernes navlestreng, som endnu ikke er født, som stirrer på det sted, som indeholdt i sanserne viser sig som et intet, som de kalder for "Jeg". Privateje er altså det særkende på fortids-menneskene, som støder sig mod "Jeget", som var dette, det sidste, en væg, og dette sammenstød betegner de som "personligheden". Privateje er fortids-menneskenes kendetegn, dem der lukker døren til "Jeget", og gør det til sit privateje: der kommer ingen igennem. Privateje er altså det samme som "jeg". Økonomi og psykologi er lig hinanden. De har den samme logik. De samme løgne. Ingen løgne uden sandhed. Sandheden lyder:

Jeg-bevidsthed og Jordoverflade er én og samme. Prøv engang at løbe på dynd, eller sågar på vandet. Spørg så dig selv, hvis du overhovedet stadig er der: hvor din jeg-bevidsthed blev af. Den er forsvundet. Den faste jord giver jeget, som den på samme tid skjuler, nærmere bestemt i den fæstning, som den faste jordoverflade er. Terra Firma, giver den modstand, af hvilken dine fødder bliver stødt fra. Denne frastødning formidler følelsen af "eget liv". Og mere end det formentlige "egne liv" mener du ikke, når du siger "jeg". I sandhed er det Jordens liv du bærer, og den, Jorden, skænker dig den anelse af selvfølelse, idet den samtidigt skjuler sig for dig, tilhyllet: den er usynlig. Altså er den jeg-bevidsthed, som du oplever som modsætning til Jorden, lige præcis den dør, som Jorden smækker i, som lukker Jorden. Vores generation har åbnet denne jegets dør, da den gik igennem selvrealiseringen, og Jorden trådte igennem den åbne dør. Det var den, som vi de tidligere år havde besværges: "all you need is love."

Hvor tørt jeg dog taler, og hvor maget! Og hvor friskt taler de australske urbeboere, når de taler med Jorden.! De taler nemlig gennem fødderne. Gennem fødderne "taler jorden" til dem. Derfor har de ikke sko på. Sko gør døv. For fødderne er ørene. Og hvor gevaldigt er det billede som Beat delte med mig: "Inkaernes fødder bløder." Disse fødder er så avancerede, at de skiller sig af med den hårde hud, hvorpå blodet bryder fra "Jegets" fængsel, og strømmer tilbage til det himmellegeme, som det kom af. Og heler sårene, som er os.

Hvorfor vi kom til Europa

Vore tidsfæller i den tredje verden, er fællerne af den levende tid. Altså er de kammerater med vores generation. Og samtidigt er de vore lærere. Hvad de ved, hvad de kan, det må vi først lære. Men vor snak med den tredje verden, ville ikke være en samtale, hvis vi ikke havde noget at bidrage med. Vi kunne ikke bidrage, hvis vore lærere ikke manglede noget. De kan ganske vist, hvad vi først skal lære, men de kan ikke andet. De har indtaget kærligheden til Jorden med modermælken, og Solen er deres fædreland. De er født i Himmel- legemer. Deri er de vokset op. De går, som i drømme igennem Jordens kærligheds- historie. De har ikke erfaret den meningsløshed, som kaldes "historie", og hvordan den fortæller om menneskehadet. De har ikke oplevet Europa. Højest udefra. Som var Europa en fremmed planet, beboet af forrykte. Hvorimod vi, er født i denne forrykthed, da den var allermest forrykt. Vi er vokset i den. Med modersmålet hat vi indåndet menneskemordet, og angsten for mennesker var vort fædreland. Det var for os reglen, det var for os normen. Netop fordi Europas historie, ikke er en kærlighedshistorie. Netop fordi Europa hader Jorden, og slakter Jordens børn. Netop fordi Europa frygter menneskene, for fremkomsten af

de første mennesker er Europas endeligt – netop derfor måtte vi søge kærligheden. Fordi den ikke er givet os. Netop denne konflikt gjorde os til den meningsløse generation. Først gennem vore gentagne nederlag, har vi oplevet kærligheden, og først nu, understøttet af vore lærere fra den Tredje Verden, opdager vi dens kilde: den ubekendte Jord. Deri adskiller vi os altså fra vore lærere. Vi kommer fra forryktheden. Vi oplevede kontrasten. Og heri ligger gaven, som vi bringer. For med tomme hænder, må vi ikke komme. Hvem havde gjort Jorden til "den arme gamle kone"? Vi. Europæerne. Vi er dens sår. Derfor tilkommer det os, den ikke sanselige generation, i hvem Europas historie afsluttes, det tilfalder vores generation, i hvilken mareridtet "Europa" forsvinder fra jordens overflade og opsluges af Jorden, altså ind i de elskendes verdensrum: det er op til os, at bringe noget med, som vi kan tilbyde den Tredje Verdens urgamle elskende. Hvad tilbyder vi så? Dette spørgsmål retter enhver af os, til sig selv. For vi har delt os, og en generation er vi nu kun, fordi vi udtrykker kærligheden, ikke mere i almen støj, som i 60'erne, men i dens individualiserede fylde. Ikke omsonst har Jorden individualiseret sig gennem os. Hver giver, hvad han er. Også forfatteren af denne tale. Han giver sin tale. Hvem giver han den til? Til kærligheden. Igennem hans tale begynder kærligheden at tale. Den taler til os. Den udtrykker sig selv. Den begriber sig selv. At kærligheden ikke kun sværmer og varmer, ikke kun virker og værker, men at den også kan tænke, som når den drejer rundt med begreberne, som man vrider en nøgle, lige til logikken åbner sig, som en dør går op, og dér i åbningen står så kærligheden, det er min tales lille bidrag. For Europas arme gamle logik, er Indianerens arme gamle kone. Hun går for at være ordentlig. Hun går for at være normal. Ligesom lysten til mord gælder som ordentlig, og menneskeangsten som norm. Men i lyset af kærligheden virker lysten til mordet, som vanvittigt. I kærlighedens lys åbenbarer menneskefrygten sin idioti, for der var ingen mennesker. For øjnene af kærligheden afsløres logikken, og ud af sløret træder den meningsløse dårlighed: en vampyr, der suger fra sin egen hals. Derfor kaldes logikken "formel": den har intet indhold. Den skiller Himlen fra Jorden, og mister derved Himmellegemet. Den adskiller det forgangne fra fremtiden, og mister derved nutiden, som bestandigt er: kærlighedens verdensrum. Den skiller guder fra mennesker, og mister derved forbindelsen mellem guderne og menneskene: den mister sig selv. For det er den skjulte årsag til, at den uomtvistelige adskillelse finder sted. Blændet af sin egen iscenesættelse, bliver den tilhyllet. Den vandrer rundt i sig selv som en søvngænger. Den er søvngænger Europa, som er mangfoldiggjort millioner af gange. Den er søvngænger, der går rundt i Europas menneskekroppe, i disse fortids-menneker og robotter, i disse fjernstyrede automater, som alle tænker det samme, nemlig intet, tværtimod bliver de tænkt. Af angsten. Angsten er Europas logik. Angsten er Indianernes arme, gamle kone.

Jeg elsker hende.

Jeg elsker logikken. Altså elsker jeg det meningsløse. For logikken er lig ikke-elske. Idet jeg elsker logikken, formæler jeg logikken med kærligheden. Kærligheden trænger ind i logikken, og begynder at tænke. Her starter tænkningen. Dens udspring er elskovsnatten, og hvert skrig af lyst fra denne elskovsnat, er et smertensskrig. Min tale er denne nat. Stene forvandler sig til brød, og begreber bliver blomster. Den første sten var begrebet "generation". Det var en sten, nemlig defineret, altså begrænset og trimmet, skarpt afgrænset af historiske grænser, afskåret fra andre generationer, lille som et sandkorn ved havet. Men sandkornet var et frøkorn. Det havde fyldt sig. Med vand. Med indhold. Med betydning. Sådan har vor generation af meningsløse udsuget historien, indtil den brister: den ikke-meningsløse generation kimer frem, genereret, optændende sig selv. Stadig er det tilsløret, hvad dette "selv" er, og som fremkom i sproget som "kærlighed", først som "need", og så som "make". Need og make er kimbladene. Hvilken plante det er, det ser vi først på blomsterne. Da vor generation forsvandt, da forsvandt bladene: de rullede sig sammen indad, og dannede knoppen. Blomsten bryder gennem knoppen, ligesom vor generation brød gennem selvrealiseringen. Og som da blomstringen (frembruddet af blomsten af knoppen o.a.) og blomsten lod sig benævne, sådan brød Jorden frem, da vi igen kom frem i lyset, og kaldte sig ved sit eget navn, som er kærlighed, som vi jo allerede flere år havde udtalt os om, men som vi ikke havde begrebet. Som når der alt for tidligt kommer knopper, de dør. Og som når blomsterne ved hjælp af vind og insekter spreder deres frøkorn ud over landskabet, sår blomster overalt, som strækker de sig udad: sådan strakte begrebet "generation" sig og strøede sig som frø og stjerner udover

kærlighedens verdensrum, hvilket jo er Tiden. Men den levende tid, den fornemmende, der bliver enig med sig selv, som erkender sig selv, for dens selverkendelse, er Mennesket. Den er himmellegemet der vågner i os, og dens hænder som bær os, kaldes jord. Denne erkendelse, som er kærlighedens selverkendelse, den alene gør os til kammerater af tiden.

Broen til Søvnngængerne

Det formelle begreb "generation" falder dermed ud af min tale. Som blomsten aflægger sit legeme, så snart den er gået i frø, og derved er spredt ud over landskabet. Endnu står skroget der. Men træagtigt (*verholzt o.a.*). Ligesådan står det formelle begreb der endnu. Kærlighedens generation har endnu en sidste grænse. Denne grænse, er Søvnngængerne, vore forgængere, de ufødte og blindgængerne, som udbreder død, når man berører dem. Vores generation, har formuleret sig på samme måde om forgængerne, som jeg begyndte med i min tale. Hos jer, I sovetryner, lander og slutter jeg, ligesom vi allerede engang er landet hos jer, i 70'erne, og derved næsten endte med, hvilket også skete for nogle af vore kammerater, at blive mordere som jer. Også i dag kommer vi til Jer. Men fra den modsatte retning. Vi takker jer. Jer skylder vi, at vi blev, hvad vi er. Uden vanviddet, som tog mod os, var kærligheden ikke vågnet i os. Den havde levet i os, sågar måske som drømme. Ligesom vore profeter, Romantikkerne, drømte. Men den (*kærligheden o.a.*) ville ikke have kunnet tænke. At kærligheden, tænker sig selv, nemlig som Jorden, hvilket er samtidigheden, og vi er dens samtid - og frem for alt, at vi kan bringe kærlighedens logik til vore lærere, som vores gave til vores kammerater i Tredje verden, der er bedre til at elske, end vi endnu kan, men de kan ikke andet: at vi bringer retten, som vi holder over os selv, på kærlighedens bord, det havde vi ikke kunnet uden jer, i sovetryner. Var vi blevet modtaget i kærlighed, var vi blevet Elskende, uden at vide det. Men vi blev født i ukærligheden, hvilket er meningsløsheden. Derved blev vi tvunget til årvågenhed. Galskaben, som Indianeren ser udefra, når han ser Europa: ser vi indefra. Og tiden, som Europæeren kun ser udefra, idet de beregner den: Vi trådte ind i den. Dette dobbelte indre syn, må vi takke jer, Søvnngængerne. I blev vores negative erfaringer, som kunne tænde vor bevidsthed. Således blev kærligheden bevidst for os gennem modstand. I var denne modstand. Netop derved, at vi overvandt jer, ikke udefra, men i os selv (og hvor megen søvnngængerer stikker der ikke også i os, endnu i dag, stadig i denne tale, hvor megen ukærlighed, som var min tale jeres tale!), netop takket være selvovervindelsen blev bevidstheden, til Jordens selvbevidsthed, der individualiserer sig i os. Først nu ved vi, hvem vi taler om, når vi udtaler ordet "jeg": Jorden udtrykker sig gennem os. Derfor vil jeg give jer et tilbud. Kærlighedens bord er dækket. I er vore gæster. Åbn dørene, som i kalder for "jeg", og sæt jer til bords. Bliv venner med vores generation.

Dermed mister begrebet generation enhver indeholdt begrænsning, for det omfatter nemlig jer, dens egen modsætning. Men denne sidste akt er jeres tænkeakt. Denne vor generations femte og sidste sejr, kan ingen tilkæmpe sig. I er denne Ingen. I kan. Jeg viser jer, hvordan. Man åbner døren, som i kalder "jeg". Denne tales "jeg" åbner sine fløjddøre. Når fløjene åbnes, åbner de for det intet, der tidligere var lukket for. Dette intet er denne åbning. Gennem døråbningen træder så at sige, en anden igennem mig, og taler. Ordene "Kærlighedens bord" står tre gange i min tale. De er ikke mine. En anden har udtalt dem. Han hedder Friederich von Hardenberg. Men ligesom Hölderlin kaldte sig Scardanelli, så kaldte Hardenberg sig Novalis. For han var selv en anden, han var en elskende i en ukærlig tidsregning. Og ligesom Hölderlin forlod tidsregningen, da han daterede sit "Sommer"-digt med 1940, så gav Novalis en tale, ligesom jeg, men hans tale havde en titel: "...und die Zukunft Europas (...og Europas fremtid o.a.). Derfor blev talen ikke forstået af datidens læser, den blev ikke engang trykt. Den fulde ordlyd kom først frem senere. Ligesom vi dukkede op. Og med rette. Datidens læser følte sig ikke tiltalt. De var ikke målgruppen. Novalis talte til fremtiden. Han talte til os. Han havde denne mærkværdige skelen, hvor du ikke ved, om han så fremad eller opad. Men det var et klart blik, for oven og fremad var det samme: han så os. Han så den Ikke-sanselige generation, som levede på den anden side af Søvnngængerne, og på den anden side, er altid lig med oppe. Men han så også, at vi ville bringe Himmelen til Jorden, at vi ville hele Himmellegemet. Han så os komme. Og hvad min tale indeholder, står derfor allerede hos Novalis, og der helt bestemt meget bedre, kærligere. Novalis taler med hænderne. Jeg taler med næverne.

Dermed er min tale ikke gendrevet. Tværtimod bekræftes, at vor generation favner de elskende. Vi fuldstændiggør bare: Vi gør kærligheden hel. Således fuldstændiggør jeg Novalis med den ganske lille tilføjelse: Den fremtid, som du så, opfyldes med os. Ordet "Zukunft(fremtid o.a.)" er blevet betydningsløst. I det sted træder fødsel(*die Ankunft o.a.*)

Og så går jeg. Som en demonstration. For jer, I sovetryner. Sådan lukker man op for "jeget". Som en dør. Min tale bliver offentlig. Den åbner sin egen dør, og Novalis byder dig velkommen. Han er vært ved kærlighedens bord. Her slutter min tale. Den har mistet sit objekt. Motivet (objektet) var vor generation. Den (generationen o.a.) er forsvundet (*forfatteren tænker her på hans egen generation, som gennem teksten har haft 4 faser, nemlig 1, den særlige generation født under anden verdenskrig, 2, generationen som generator, 3, alle verdenshistoriens elskende, 4, modstandernes generationer, o.a.*) for den omfatter nu alle. Samtidigt har talen tabt sit subjekt. Den talende, er gået. En anden taler, og fortaleren forsvinder. Hvorhen? Til de australske marker, hvor ordet "meningsløs" landede, det kom fra Europa, som et frø, der var importeret, og det gav frugt. Og idet jeg forsvinder, frembringer jeg en sandhed, for jeg gør noget sandt, som jeg blot havde påstået, i starten af min tale: Vi forsvinder. Vi går ind. I historien. Som den meningsløse generation. Men vores indgang, måtte vi først slå ud i muren(*Aber unseren Eingang mussten wir erst in die Mauer schlagen o.a.*). Vores indgang er et indslag(*Unser Eingang ist ein Einschlag o.a.*). Vi slår ind(*Wir schlagen ein o.a.*). Vi slår et hul i tidsregningen(*Wir schlagen ein Loch in die Zeitrechnung o.a.*), et hul, igennem hvilket, kærlighedens generation, slår til. Som et lyn (*Blitz*). Eller som en vits. En god en. Midt i begravelsen.